

Sygn. akt VI U 1410/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Elżbieta Pietrzak

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Marzena Sobiecka

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2023 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: M. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 25 lipca 2023 r., znak: (...)

w sprawie: M. N.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do rekompensaty

oddala odwołanie

Sędzia Elżbieta Pietrzak

Sygn. akt VI U 1410/23

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku M. N. z dnia 19 czerwca 2023 roku, odmówił mu przyznania prawa do rekompensaty, ponieważ ubezpieczony nie udowodnił 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach bądź w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy ubezpieczonego w Gospodarstwie Rolnym (...) na stanowisku kierowcy ciągnika w okresie od dnia 1 kwietnia 1976 roku do dnia 31 marca 1996 roku, albowiem z przedłożonego świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 16 czerwca 2023 roku nie wynika, ażeby prace przy użyciu ciągnika były wyłączenie pracami transportowymi, zaś prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych są związane z branżą transportową (Wykaz A, Dział VIII, poz. 3 – w transporcie i łączności). Wobec tego pracownik zatrudniony jako kierowca ciągnika w rolnictwie wykonujący prace polowe – jak ma to miejsce w przypadku odwołującego – nie wykonuje prac w szczególnych warunkach w rozumieniu obowiązujących przepisów.

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony M. N., zaskarżając ją w całości. W jego ocenie organ rentowy błędnie odmówił uwzględnienia do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Gospodarstwie Rolnym (...) od dnia 1 kwietnia 1976 roku do dnia 31 marca 1996 roku. Odwołujący wskazał, że pracował wówczas na stanowisku

kierowcy ciągnika, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Prace te – w ocenie odwołującego – należy kwalifikować jako prace w szczególnych warunkach wskazane w wykazie A, dziale VIII pod poz. 3 stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do obowiązków ubezpieczonego w związku z zajmowanym stanowiskiem należała obsługa ciągnika rolniczego, którym to poruszał się po polu i wykonywał prace rolne (bronowanie, talerzowanie, orka, sianie, nawożenie, wykonywanie oprysków, koszenie trawy, przewracanie siana, zbiór płodów), a także przy transporcie skoszonych już płodów rolnych, pasz dla zwierząt, kiszonki czy słomy, bądź wożeniu obornika na przymę. Osobą odpowiedzialną za załadunek i rozładunek transportu była zawsze inna osoba. Zadaniem odwołującego było więc wyłącznie poruszanie się ciągnikiem w różnych – opisanych wyżej celach transportowych. Zakres obowiązków był uzależniony od pory roku, ale z uwagi na wielkość gospodarstwa (ok. 600 ha pól uprawnych, ok. 250 sztuk bydła i hodowlę trzody chlewnej) prac było dużo, nawet zimą. Odwołujący wskazał również, że w przez cały czas pracował w hałasie i w narażeniu na drgania oraz dodatkowo poruszał się drogami publicznymi w celu dostarczenia transportowanych ładunków. Natomiast podczas wykonywania prac polowych poruszał się na nietwardzonym podłożu, w zapyleniu i w narażeniu na szkodliwe substancje (środki chemiczne). Wobec powyższego odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty oraz o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zaprezentowane w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. N. urodził się w dniu (...). Zdobył wykształcenie podstawowe.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od dnia 1 czerwca 1975 roku do dnia 31 marca 2007 roku ubezpieczony pracował w Gospodarstwie Rolnym (...) w N. (wcześniej Zakład (...) w N. – Zakład Rolny w N.) w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od dnia 1 czerwca 1975 roku do dnia 31 marca 1976 roku pracował na stanowisku pracownika stałego, a od dnia 1 kwietnia 1976 roku – na stanowisku traktorzysty (po zdobyciu prawa jazdy kat. T). W okresie od dnia 19 lutego 1980 roku do dnia 25 marca 1982 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. Nie korzystał z urlopu bezpłatnego, nie miał dłuższych przerw w zatrudnieniu.

Do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku traktorzysty należało wykonywanie typowych prac polowych, w tym oranie, bronowanie, sianie, transport przy wykopkach, w czasie żniw, wykonywanie oprysków, zwożenie kamieni z pól, balotów słomy, zboża i kukurydzy, a także wykonywanie prac polegających na transporcie towarów przy hodowli zwierząt, tj. wywóz obornika, dowożenie paszy dla zwierząt z przymy do obory na terenie gospodarstwa bądź dowożenie słomy. Opryski były wykonywane wiosną i jesienią w zależności od potrzeb (m.in. na chwasty). Prace przy transporcie w hodowli zwierząt ubezpieczony wykonywał cały rok, także zimą (dowoził słomę, paszę, kiszonkę, wywoził obornik, wywar z ziemniaków). W gospodarstwie hodowano bydło i trzodę chlewną. Ubezpieczony nadto wywoził zboże wyprodukowane w gospodarstwie do C. bądź C., przywoził paszę dla zwierząt z J. (około 23 km) oraz przywoził drewno z lasu. Poruszał się wówczas drogami publicznymi. Była to praca dodatkowa w stosunku do prac polowych. W czasie żniw ubezpieczony jeździł kombajnem marki bizon. W sytuacji przejeżdżania kombajnem z pola na pole ubezpieczony poruszał się po drodze publicznej.

W świadectwie pracy pracodawca wskazał, że ubezpieczony wykonywał prace w szczególnych warunkach w okresie od dnia 1 kwietnia 1976 roku do dnia 31 marca 1996 roku na stanowisku kierowcy ciągnika kołowego – Wykaz A, Dział VIII, poz. 3 pkt 1. Z dniem 1 kwietnia 1996 roku następcą prawnym Gospodarstwa Rolnego (...) stało się Gospodarstwo Rolne (...) w N.. Gospodarstwo to podlegało pod Instytut (...). Po przejęciu gospodarstwa w 1996 roku ubezpieczony nadal wykonywał taką samą pracę – traktorzysty (z tym, że w gospodarstwie zlikwidowano hodowlę trzody chlewnej).

/dowód: świadectwo pracy, k. 9 akt ZUS; kserokopia książeczki wojskowej, k. 18 – 19 akt ZUS; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, k. 31 akt ZUS; akta osobowe, k. 18 akt; zeznania świadka R. W., nagranie audio, k. 26 akt; zeznania odwołującego M. N., nagranie audio, k. 26 akt/

W okresie od dnia 2 kwietnia 2007 roku do dnia 13 kwietnia 2008 roku ubezpieczony pozostawał zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w S., otrzymując zasiłek dla bezrobotnych w okresie od dnia 10 kwietnia 2007 roku do dnia 9 kwietnia 2008 roku.

Następnie w okresie od dnia 14 kwietnia 2008 roku do dnia 10 marca 2023 roku był zatrudniony w Gospodarstwie Rolnym (...) w N. w pełnym wymiarze czasu na stanowisku traktorzysty.

/dowód: zaświadczenie z PUP, k. 11 akt ZUS; świadectwo pracy, k. 12 – 15 akt ZUS/

W dniu 12 marca 2023 roku ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z wnioskiem o przyznanie mu prawa do emerytury wraz z rekompensatą.

Decyzjami z dnia 24 maja 2023 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał ubezpieczonemu M. N. prawo do emerytury powszechnej od dnia (...) roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego oraz odmówił przyznania prawa do rekompensaty, albowiem ubezpieczony nie udowodnił 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie uwzględnił okresu pracy od dnia 1 kwietnia 1976 roku do dnia 31 marca 1996 roku z tytułu zatrudnienia w Gospodarstwie Rolnym (...) z uwagi na braki formalne świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach – brak wskazania wykazu, działu i pozycji dotyczących charakteru wykonywanej pracy ściśle według zarządzenia resortowego.

/dowód: wniosek o emeryturę, k. 1 – 6 v. akt ZUS; decyzje ZUS z dnia 24 maja 2023 roku, k. 26 – 27 v. akt/

W dniu 19 czerwca 2023 roku ubezpieczony ponownie wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z wnioskiem o przyznanie prawa do rekompensaty, przedkładając nowy dokument w postaci świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Po rozpoznaniu wniosku została wydana decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie.

/dowód: wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy, k. 30 akt; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, 31 akt/

Podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie stanowiły okoliczności bezsporne oraz dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym w także w aktach emerytalnych ZUS oraz w dokumentacji pracowniczej odwołującego M. N. z okresu zatrudnienia w Gospodarstwie Rolnym (...). Wiarygodność tych dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu, a i żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, jak i prawdziwości zawartych w nich informacji. Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił również w oparciu o zeznania odwołującego M. N. oraz świadka R. W., złożone na okoliczność warunków, rodzaju i zakresu wykonywanej przez ubezpieczonego pracy w ww. Gospodarstwie w latach 1976 – 1996. Zeznania te korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, dlatego też Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r., poz. 164) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o

emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat (ust. 1). Rekompensata nie przysługuje jednak osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2). W myśl art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę, a rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Istotę rekompensaty ustawodawca określił w art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Celem tego przepisu jest przyznanie odszkodowania za rzeczywistą utratę określonych uprawnień, co oznacza, że musi on dotyczyć tylko tych ubezpieczonych, którzy ze względu na niespełnienie choćby jednego ustawowego warunku (wieku, ogólnego stażu emerytalnego) nie mogli skorzystać z dotychczasowych regulacji i nabyć prawa do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, a także nie mogą skorzystać z regulacji nowych, przewidzianych ustawą o emeryturach pomostowych.

Przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach stosuje się analogiczne zasady, jak dla wcześniejszej emerytury określone w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który w ust. 2 stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień do wcześniejszej emerytury za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Z kolei art. 32 ust. 4 stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

W myśl § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia okresy pracy w szczególnych warunkach, na podstawie posiadanej dokumentacji, stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. W postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązują jednak ograniczenia dowodowe występujące w postępowaniu przed organem rentowym. Sąd Okręgowy – w toku postępowania zainicjowanego odwołaniem – nie może ograniczyć możliwości udowodnienia, że dana praca wykonywana była w szczególnych warunkach, jedynie do świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionych według ustalonego w przepisach wzorca, lecz powinien wszelkimi dostępnymi dowodami wskazanymi przez strony postępowania dokonać oceny faktycznie wykonywanych czynności pracowniczych w spornym okresie oraz warunków wykonywanej pracy. Zgodnie z treścią art. 473 § 1 k.p.c. w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodów ze świadków i z przesłuchania stron.

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami dotyczył tego,

czy na dzień 1 stycznia 2009 roku ubezpieczony M. N. legitymuje się

15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, czego pochodną stało się ustalenie prawa do rekompensaty. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu żadnego okresu pracy jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Odwołujący domagał się zaś zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu pracy w Gospodarstwie Rolnym w N. na stanowisku traktorzysty od dnia 1 kwietnia 1976 roku do dnia 31 marca 1996 roku.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności dokumentacji pracowniczej zawartej w aktach osobowych, jak i zeznań przesłuchanych w sprawie osób nie daje podstaw do uznania, jakoby odwołujący M. N. stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat. Jak wynika z zeznań odwołującego pracował on jako traktorzysta w rolnictwie i wykonywał głównie prace polowe (oranie, sianie, bronowanie, opryski, prace żniwne, przy zbiorze kukurydzy, itp.) oraz prace niezbędne przy hodowli zwierząt (dowożenie paszy, słomy, wywóz obornika, itp.). Choć w niektórych okresach faktycznie uczestniczył w transporcie towarów pomiędzy gospodarstwem a podmiotami zewnętrznymi (m.in. dowożąc paszę, wywar ziemniaczany), a praca

ta odbywała się po drogach publicznych w transporcie publicznym, to jednak nie sposób przyjąć, aby praca ta odbywała się w sposób stały. Stałą pracą ubezpieczonego była praca traktorzysty w rolnictwie, zaś transport towarów w związku z prowadzeniem działalności rolnej odbywał się okazjonalnie (w razie potrzeb).

Istotne jest to, że prace traktorzysty w rolnictwie nie zostały wprost wskazane w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze jako prace szczególne. Praca traktorzysty (ale tylko traktorzysty w transporcie) została zaliczona do prac szczególnych w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 3 załącznika do ww. rozporządzenia (tj. prace w transporcie – kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych). Tak więc, powołany wykaz prac w szczególnych warunkach zalicza prace traktorzystów do prac w szczególnych warunkach, odnosząc je do branży transportu i łączności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości i przypisanie ich do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od działu gospodarki, w którym zostało umiejscowione. Konieczny jest zatem bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Dlatego przynależność pracodawcy do określonej gałęzi (branży) gospodarki ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem przepisów rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym (por. wyr. SN z dnia 13 lipca 2016 r., I UK 218/15 (LEX nr 2108499)).

Nie można twierdzić, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą "w transporcie". Praca kierującego ciągnikiem rolniczym przy pracach rolnych zasadniczo nie jest pracą "w transporcie", gdyż kierujący niczego nie transportuje, lecz wykonuje za pomocą ciągnika prace polowe. Dla zakwalifikowania pracy kierowcy ciągnika za wykonywaną w warunkach szczególnych, istotne znaczenie ma zatem to, czy była ona wykonywana w transporcie czy w ramach rolniczych prac polowych. Praca traktorzysty – czy to w rolnictwie, czy w transporcie, choćby w „otoczeniu” rolnictwa – nie jest zatrudnieniem w szczególnych warunkach. Nie wlicza się jej zatem przy ustalaniu 15-letniego stażu zatrudnienia szczególnego wymaganego do ustalenia wcześniejszych uprawnień emerytalnych (por. wyr. SN z dnia 25 stycznia 2018 r., II UK 666/16, LEX nr 2435655). Nie ma podstaw ani przekonującego usprawiedliwienia do zrównania wykonywania prac traktorzysty w rolnictwie do wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu prac w transporcie, które zostały uznane przez ustawodawcę za szkodliwe i uciążliwe w stopniu pozwalającym na zaliczenie spornych okresów jako uprawniających do nabycia emerytury w obniżonym wieku. Umieszczenie stanowiska kierowcy ciągnika w dziale VIII - "w transporcie i łączności" wiązało szkodliwość tej pracy nie tylko z samym prowadzeniem takiego pojazdu, lecz także ze specyfiką i obciążeniami psychofizycznych prac w transporcie, które nie występują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wykonywaniu prac traktorzysty w rolnictwie, w którym dominują prace polowe, a transport nie jest wykonywany stale, tj. zawsze, nieprzerwanie w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższe zostało potwierdzone również w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego w wyrokach z dnia 16 marca 2023 roku w sprawie o

sygn. akt III USKP 31/22 (LEX nr 3572253) i z dnia 14 stycznia 2021 roku w sprawie o sygn. akt III USKP 15/21 (LEX nr 3114653), w których to wskazano, że praca w charakterze kierowcy ciągnika wykonującego prace polowe nie może być zaliczona na poczet stażu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Umieszczenie przez prawodawcę prac kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach właśnie w dziale VIII (poz. 3), a nie w innych działach wykazu A (np. w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym) musi być odnoszone do szczególnych

warunków panujących w transporcie (w tym przypadku w transporcie drogowym). Dlatego szkodliwość i uciążliwość tych prac, w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej, należy wiązać ze specyfiką poruszania się w ruchu drogowym przez pojazdy o odmiennej w stosunku do "normalnych" uczestników tego ruchu charakterystyce (gabarytach i sposobie przemieszczania się), wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Tylko taki sposób rozumienia szczególnego charakteru prac w transporcie lądowym (drogowym) uzasadnia bowiem umieszczenie prac wymienionych w poz. 3 w tym samym dziale gospodarki wraz z pracami wykonywanymi przez kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów (poz. 2). Z całą pewnością nie można natomiast utożsamiać warunków, w jakich owe prace mają być wykonywane, z warunkami towarzyszącymi pracom polowym (np. drgania, zapylenie, hałas, kontakt z środkami chemicznymi), zwłaszcza że prace te nie są przecież pracami transportowymi (nie polegają one na przewozie ludzi i ładunków), lecz typowymi pracami w rolnictwie polegającymi na orce, siewie, nawożeniu i zbiorach plodów rolnych z użyciem przypiętych do traktora maszyn rolniczych, realizowanymi poza drogami publicznymi, a przez to bez narażenia na zagrożenia charakterystyczne dla ruchu drogowego.

Wobec powyższego należało dojść do wniosku, że praca ubezpieczonego M. N. wykonywana w Gospodarstwie Rolnym (...) w okresie od dnia

1 kwietnia 1976 roku do dnia 31 marca 1996 roku na stanowisku traktorzysty nie kwalifikuje się do prac w szczególnych warunkach. Nie była to bowiem praca typowo w transporcie w rozumieniu ww. przepisów.

Podsumowując, stwierdzić należy, że odwołujący M. N. nie wykazał, aby legitymował się okresem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze ponad 15 lat, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wobec powyższego, odwołujący nie spełnia przesłanek niezbędnych do przyznania mu prawa do rekompensaty. Dlatego też zaskarżona decyzja ZUS okazała się być prawidłowa, a złożone odwołanie – jako niezasadne – podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych a contrario i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia Elżbieta Pietrzak